

Tvoje chvála je setbou, která vzejde

Tomáš Korčák

Bůh nás vyvádí ze soběstřednosti do svého poslání. Pomazává nás svým Duchem, abychom své poslání mohli naplnit. Jsou to jeho schopnosti, nápady, moudrost, zjevení, síla, odvaha atd., kterými nás vyzbrojuje. Pokud nepřijmeme toto poslání ke službě druhým, něco podstatného bude v našich životech stále uzavřeno. Ohromný potenciál ukrytý v nás je totiž uvolňován skrze dávání. Skryté poklady jsou připraveny k objevení pro ty, kteří chtějí být požehnáním pro své okolí.

Duch Panovníka Hospodina je na mně, protože mne Hospodin pomazal. Poslal mne přinášet radostnou novinu pokorným, ovázat rány zlomeným v srdci, vyhlásit zajatcům propuštění a vězňům otevření žaláře; vyhlásit rok Hospodinovy přízně a den pomsty našeho Boha; potěšit všechny truchlící; zajistit pro truchlící na Sijónu, aby jim byla dána čelenka místo popela, olej veselí místo truchlení, závoj chvály místo ducha malomyslnosti. Budou nazváni: Duby spravedlnosti, setba Hospodinova, aby byl oslaven. (Iz 61,1-3)

Bůh nás potěšuje, uzdravuje a vyvádí z různých spoutaností, abychom to mohli dávat dál. Když to děláme, vstupujeme do stále větší svobody. Bůh nám dává skrze Kristův kříž svoji záměnu: místo zahanbení okrasu, místo truchlení radost a místo malomyslnosti závoj chvály. Ve víře máme tuto záměnu přijmout a chodit v ní.

Zastavme se u ducha malomyslnosti a závoje chvály. Jsou to protiklady, které se navzájem vylučují. Když jsi vděčný a chválíš Boha, duch malomyslnosti nemůže ve tvém životě působit – nesnese chválu a vděčnost. Tento oděv chvály postupně zahaluje celou tvoji osobnost. Chvála a vděčnost osvobozuje tvoje myšlení, pocity, vůli, vzpomínky, představy i výhledy. Začíná to v malém, často bez jakýchkoli libých pocitů, děkuješ za drobné věci okolo sebe, ve svém životě i v životech svých bližních. Nakonec děkuješ i za zkoušky, kterými procházíš, i za své nepřátele, protože víš, že ti vše napomáhá k dobrému.

Ježíš řekl velmi důležité prohlášení o době, ve které se nacházíme: **Ale přichází hodina, a již je zde, kdy praví ctitelé se budou klanět Otci v duchu a pravdě; vždyť sám Otec hledá takové ctitele. Bůh je duch, a ti, kteří se mu klanějí, musí se mu klanět v duchu a pravdě. (J 4,23-24)**

Když uctíváme Boha v duchu a v pravdě, vidíme ho takového jaký je – plného milosti, naděje, svatosti, odpuštění... Vidíme ho jako milujícího nebeského Otce i Pána, který má svoje dobré úmysly s námi i se světem okolo nás. Vidíme v pravdě velikého Boha, který stačí na každý problém. Vidíme také v pravdě hory překážek

a obry protivníků jako něco, co Bůh je schopen a ochoten překonat a vyřešit v náš prospěch.

Z uctívání v duchu a v pravdě pak můžeme směle vykročit vstříc všem překážkám. Očima svého ducha vidíme mocného a velikého Boha a jdeme s mocným a velikým Bohem po jeho cestě! Jinými slovy, když při uctívání (nebo po uctívání) nevidíme velikého Boha, který v nás vzbuzuje očekávání svého jednání, neuctívají jsme Boha v duchu a v pravdě. Když stále místo velikého Boha vidíme velké hory a obry, ještě nestojíme v pravdě.

Potřebujeme se stát vděčnými lidmi chval a uctívání. Pak v pravdě uvidíme převahu Boží moci (viz Ef 1,19; 6,10). Lež nepřemožitelnosti obrů a nepřekonatelnosti překážek je odhalena a přemožena. Někdy je potřeba se prochválit ze „lži nevěry a strachu“ do „pravdy důvěry“. Životní styl děkování a chvály je chozením v pravdě o nebeském Otci, kterému na nás záleží (viz 1Pt 5,7; Fp 4,6).

Pojďme se vrátit k Izajášovu proroctví, a podívejme se na různé překlady. Bůh nám dává oděv chvály místo:

ČSP: **ducha malomyslnosti**

ČEP: **ducha beznaděje**

KB: **ducha sevřeného**

JB: **sklíčeného ducha**

B21: **skleslosti**

PSP: **ochabujícího** [doutnajícího, hasnouceho, slábnoucího, malátného, umdlévajícího] **ducha**

Děkování, chvála a uctívání překonává ducha, který hasne, slábne a umdlévá, protože vidí jako nemožné překonat překážky na své cestě. Nemá naději do budoucnosti. Ochabuje, protože vše vidí černě. Je sevřený a sklíčený starostmi, protože vše musí řešit sám a nemá na to sílu a neví jak. Obléknout a chodit v oděvu chval znamená přemoci tohoto ducha a k němu patřící postoje.

Chodit oblečení v oděvu chval znamená chodit v životním stylu vděčnosti, chvály a uctívání. Děkujeme za to, co nám Bůh dává a co činí. Chválíme ho pro to, kým je - pro jeho charakter. Uctívání je klanění v jeho přítomnosti, kdy v duchu zakoušíme jeho velikost, svatost, bázeň a lásku. Odpočíváme v jeho náruči a nasloucháme jeho hlasu...

Pojďme se podívat, co život dává, služby a chvály vypůsobí. Izajáš o takových lidech dále píše: **Oni vybudují odvěké trosky, dají povstat místům od počátku opuštěným, obnoví zpustlá města, opuštěná z generace na generaci. Cizinci povstanou a budou pást vaše stáda a synové cizozemce budou vašimi oráči a vašimi vinaři. A vás budou nazývat Hospodinovými kněžími, budou vám říkat služebníci našeho Boha. Budete užívat majetek národů a jejich slávou se budete chlubit. Místo své dvojnásobné hanby, a protože volali: Potupa je jejich podíl!, obdrží ve své zemi dvojnásobný podíl a bude jim patřit věčná radost. Neboť já, Hospodin, miluji právo a nenávidím podlou loupež. Dám jim**

věrně jejich odměnu a uzavřu s nimi věčnou smlouvu. Jejich potomstvo bude známé mezi národy a jejich potomci uprostřed lidí. Všichni, kdo je uvidí, uznají, že oni jsou potomstvem, které požehnal Hospodin. (Iz 61,4-9)

U lidí vděčnosti, chvály a služby poroste pozitivní vliv na jejich okolí. Obnoví, co bylo poničeno, a zbudují, co bylo již od počátku v Božím úradku připraveno. Budou věrnými správci svěřeného bohatství a budou používat božské zdroje pro službu v Božím království. I jejich potomci budou pokračovat dále v šíření Božího království. Boží požehnání na nich bude vidět!

Izajáš se dále velice raduje z této prorocké vize a zmiňuje další duchovní oděvy, které mu Bůh dal a které na sebe oblékl: **Velice se budu veselit v Hospodinu, má duše bude jásat v mém Bohu, protože mne oděl rouchem záchrany, zahalil mne pláštěm spravedlnosti. Jsem jako ženich, který má kněžský turban, jako nevěsta, která se zdobí svými předměty. Neboť jako země nechává vzejít svůj výhonek a jako zahrada dává vyrůst své setbě, tak Panovník Hospodin dá vyrůst spravedlnosti a chvále přede všemi národy. (Iz 61,10-11)**

Roucho záchrany a plášť spravedlnosti jsou součástí oděvu chval. Jsme vytrženi z věčného zahynutí, jsme zachráněni a máme věčný život v Boží přítomnosti. Jsme učiněni spravedlivými zadarmo z milosti. Bůh se na nás již nehněvá. Bylo učiněno zadost požadavkům zákona skrze Ježíšův život a jeho smrt. Ježíšova spravedlnost je naší spravedlností, protože jsme v něm. Líbíme se Bohu, skončil již prokletý koloběh viny a nedostatečnosti. Jsme doplněni v Kristu, závislí na něm tak, že bez něj nemůžeme nic. Je v tom ohromná svoboda. Jsme přijati za syny a dcery Boží a vysláni k úkolům, které jsou v Božím srdci. Darovaná spravedlnost se projevuje ve vykonávané spravedlnosti. Jsme oblečeni v zářivě čistý plášť, kterým jsou **spravedlivé činy svatých** (Zj 19,8). Chozením v tomto oblečení se připravujeme na vesmírnou svatbu s Božím Beránkem.

Na závěr tento Izajášův text zmiňuje důležitou pravdu. Bohem darovaná spravedlnost a chvála je setbou, která jistě vzejde a bude mít vliv na všechny národy (tedy i na Českou republiku!). Když chodíš v Pánově přízni, a děkuješ a chválíš svého Boha, zaséváš Boží království do svého života a okolí. Je to jako postupující paprsek uprostřed temnoty. Vůbec se zde nezmiňuje, jaké máš pocity při chvále. Nechválíš Boha kvůli sobě, ale pro něho samotného. Skrze toto zaměření na mocného milujícího nebeského Otce přichází světlo. Rozednívá se a sevřený, malomyslný a umdlévající duch odchází. Zaséváš božské semeno, které dříve nebo později přinese krásné ovoce. Tohoto ovoce se najíš jak ty sám, tak i tvoje okolí.

Chvála je setba. Co zaséváš? Reptání, kritizování, stěžování si, kňučení, skuhrání a sebelitování je také setbou, ale ovoce je velmi temné. Uvádí do beznadějného, ochabujícího a malomyslného ducha. My jsme však lidé vděčnosti, chvály a naděje, kteří mají rostoucí vliv na své okolí a přinášejí Boží království v moci Ducha svatého. Zasévají chválu a budou sklízet vynikající a chutnou úrodu! Skrze zasévání spravedlnosti a chvály se sami stávají **setbou Hospodinovou, aby byl oslaven** (Iz 61,3).

Poslouchání, bdění a střežení

James W. Goll

I. POLOŽENÍ ZÁKLADU

A. Základní verše a důraz

1. Přísloví 8,32-36

Nyní tedy, synové, slyšte mě: Blaze těm, kdo dbají na mé cesty. Slyšte napomenutí a buďte moudří; nevyhýbejte se tomu! Blaze člověku, který mě poslouchá, bdí u mých dveří den ze dne a střeží veřeje mého vchodu. Vždyť ten, kdo mě nalézá, našel život a došel u Hospodina zalíbení. Kdo hřeší proti mně, činí násilí své duši; všichni, kdo mě nenávidí, milují smrt.

2. Tři klíčová slova jsou v průběhovém čase

- poslouchá
- bdí
- střeží

3. Zaslíbení je ve verši 35

- Vždyť ten, kdo mě nalézá, našel život...
- ...a došel u Hospodina zalíbení.
- Ale jak ho nalezneme?

B. Z Jozuova života

1. Exodus 17,8-13

Áron a Chúr podpírali Mojžíšovy ruce, a když to činili, Jozue v bitvě vítězil. To nám ukazuje, jak je život válečníka provázán s mocí přímluvy a chvály, což znamenají pozvednuté ruce a paže.

2. Exodus 33,11

Zatímco se všichni ostatní vraceli zpátky do svých stanů a pokračovali s normálním každodenním životem, mladý Jozue zůstal bdít u vchodu stanu setkávání. Byl první, kdo viděl odlesk Boží slávy a Mojžíšův obličej. Naše pozice, kdy sedíme u Ježíšových nohou - toto poslouchání, bdění a střežení - pro nás vypůsobí to samé. Uvidíme Ježíšovu tvář a bude z nás vyzařovat Boží světlo.

C. Z Davidova života

1. Žalm 84,1-12

2. Především Žalm 84,11

Den v tvých nádvořích je lepší než tisíce jinde; raději chci stát před prahem domu svého Boha, než prodlévat v stanech svévolnosti.

3. **David znal umění bdění** na prahu Božího domu. Je to umění poslouchání, bdění a střežení.

II. POSLOUCHÁNÍ

A. Hlavní verše

1. Izajáš 50,4-5

Panovník Hospodin dal mi jazyk učedníků, abych uměl zemdleného podpírat slovem. On mě probouzí každého jitra, probouzí mi uši, abych slyšel jako učedníci. Panovník Hospodin mi otevřel uši a já nevzdoruji ani neuhýbám nazpět.

2. Modli se tyto verše nad svým vlastním životem. Požádej, aby ti bylo dáno „ucho, které slyší“.
3. Ne všichni „slyšíme“ stejným způsobem.

B. Proměnění na hoře - Marek 9,1-8

1. Marek 9,7-8

Tu přišel oblak a zastínil je a z oblaku se ozval hlas: „Toto jest můj milovaný Syn, toho poslouchejte.“ Když se pak rychle rozhlédli, neviděli u sebe již nikoho jiného, než Ježíše samotného.

2. Tyto verše popisují žárlivou lásku Otce vůči jeho Synu. Ukazují jeho obrovskou touhu k nám promlouvat.
3. Neviděli již nikoho jiného než Ježíše. Abychom mohli slyšet Boha, musíme se naučit, jak jednat s rozptýlením. Klíč je v tom, že se tak soustředíme na něho, že všechno ostatní se ztrácí v pozadí.
4. Učedníci by se mohli zaplést do dlouhých diskuzí o Božím jednání v minulosti či současnosti (Mojžíš - zákon a Eliáš - proroci). Avšak Otec směřoval jejich zrak tak, aby viděli jenom Ježíše.
5. Potřebujeme prožít zjevení jeho úžasné lásky. Toto je lepší cesta, než pouze odporovat zlu. Pokud vidíme a známe jeho lásku, pak se zastavíme a nasloucháme.

C. Poslouchání v chrámu - Lukáš 19,45-48

1. Lukáš 19,48

Ale nenalézali, co by mohli udělat, neboť všechen lid na něm visel a naslouchal mu (ČEP: všechen lid mu visel na rtech).

2. Kéž by se v dnešní době objevili lidé, kteří se budou každý den tlačit do jeho přítomnosti a naslouchat každému jeho slovu. Na takové lidi čeká zaslíbení jeho ochrany.

III. BDĚNÍ

A. Základní verše

1. Izajáš 30,18-21

Hospodin vyčkává, chce se nad vámi smilovat, vyvýší se, slituje se nad vámi. Vždyť Hospodin je Bohem práva, blaze těm, kdo ho očekávají. Neboť lid bude sídlit na Sijónu, v Jeruzalémě. Nebudeš už nikdy plakat. Milostivě se nad tebou smiluje, až budeš úpěnlivě volat; uslyší a odpoví ti. Ač vám dával Panovník chléb soužení a vodu útlaku, on, tvůj učitel, už se nebude držet stranou. Na vlastní oči uzříš svého učitele a na vlastní uši uslyšíš za sebou slovo: „To je ta cesta, jděte po ní“, ať budete chtít doprava nebo doleva.

2. On na nás čeká. Touží po nás. Má s námi slitování. Když slyší náš hlas, běží nám vstříc!

B. Další verše z Izajáše

1. Izajáš 64,1-4 (Kral.)

Čehož se od věků neslychalo, a ušima nepochopilo, oko nevidalo Boha kromě tebe, aby [tak] činil tomu, kterýž naň očekává.

2. Izajáš 40,31 (Kral.)

Ale ti, jenž očekávají na Hospodina, nabývají nové síly. Vznášejí se peřím jako orlice; běží, a však neumdlévají, chodí, a neustávají.

3. Iniciativa je otázkou

V knize Skutků se nepíše o tom, že Bůh následuje člověka, ale že člověk očekává na Boha a pak usiluje držet krok s tím, co Bůh dělá.

C. Ze spisu Andrewa Murraie - Očekávání na Boha

Hospodin vyčkává, chce se nad vámi smilovat, vyvýší se, slituje se nad vámi. Vždyť Hospodin je Bohem práva, blaze těm, kdo ho očekávají. (Iz 30,18)
Nesmíme přemýšlet pouze nad naším očekáváním na Boha, ale také o tom, co je mnohem úžasnější, o Bohu, který stále čeká na nás. Obraz Boha, který očekává na nás, nám dá nový podnět a inspiraci pro naše očekávání na něj. To nám dá nevyjádřitelnou jistotu, že naše očekávání na něho nebude nadarmo. Jestliže na nás očekává, pak si můžeme být jisti, že jsme vřele vítáni – že se raduje, když nalézá ty, které hledal. Pojdme ho hledat dokonce hned v této chvíli v duchu pokorného očekávání na něj, abychom pochopili, co to vlastně znamená: „Hospodin vyčkává, chce se nad vámi smilovat.“ Obdržíme pak jako odezvu toto zaslíbení: „Blaze těm, kdo ho očekávají.“

IV. STŘEŽENÍ

A. Základní verše

1. Abakuk 2,1-3

Postavím se na své strážné stanoviště, budu stát na hlásce a vyhlížet, abych seznal, co ke mně promluví a jakou odpověď dostanu na svoji stížnost. Hospodin mi odpověděl, řekl: „Zapiš to vidění, zaznamenej je na tabulky, aby si je čtenář mohl snadno přečíst. Vidění už ukazuje k určitému času, míří neomylně k cíli; prodlévá-li vyčekaj, neboť přijde zcela jistě, zadržet se nedá.“

2. Správný vnitřní postoj je klíč, který odemkne naši schopnost slyšet a vidět v Duchu.
3. „Střežení“ je jak dar, tak i schopnost, která se dá osvojit. Je to tedy kombinace obdarování a rozvoje charakteru.

B. Matouš 26,40-41

1. *To jste nemohli ani jednu hodinu se mnou bdít?*

2. Ježíš zde neříká pouze „Modlete se!“ Vedle toho je řečeno „Bděte!“ Toto je velice důležitý postoj, který je třeba se naučit v našem modlitebním životě!

C. Ezechiel 33,6

1. *Jestliže však strážce uvidí meč přicházet, ale nezaduje na polnici a lid nebude varován a meč přijde a zachvátí někoho z nich, ten bude pro svou nepravost zachvácen, ale strážného budu volat za jeho krev k odpovědnosti.*
2. Jedno z největších proroctví, které mi kdy bylo dáno, je obraz, který mi poslal Paul Cain a Reed Graftke. Je to obrázek člověka, který usnul v době, kdy měl držet stráž na hradbách. Nepřátelská vojska se přibližovala s úmyslem obsadit „město“, zatímco strážce spal. Tento verš z Ezechiele je vepsán do tohoto obrazu. Pro mě je stálou připomínkou, že musím být ostražitý, když jsem na stráži pro něho a s ním.

V. BUĎME VE STŘEHU!

Pojďme se učit tyto lekce nepřetržitého poslouchání, bdění a střežení. Když se plně vydáme tomuto umění, skutečně nalezneme Boha a obdržíme jeho přízeň. Buďme ve střehu a naučme se umění společenství s naším Mistrem.

<https://www.godencounters.com/>

Češi a Němci & naše kořeny a práva

Tomáš Korčák

Chtěl bych vám na stručných osudech své rodiny ukázat na někdy složité vztahy mezi Čechy a Němci a jak to může určovat naše myšlení.

Po meči

Již v dětství jsem slyšel o svém pradědovi, který byl českým vlastencem. Žil v Litoměřicích ještě za Rakouska - Uherska, a protože odmítnul dávat svoje děti do německých škol, musel odejít z velmi dobrého zaměstnání ve sladovně pivovaru. Protože nechtěl, aby jeho děti byly poněmčeny, posílal je do české školy pro českou menšinu, a proto musel vykonávat pouze nádenickou práci. V zimě lámal a vozil led z Labe do pivovaru, v létě sklízel obilí. Pracoval také v kamenolomu na Radobýlu, kde je dnes odkrytá stěna čediče s rozpadem do nádherného vějíře (je to přírodní rezervace).

Když praděda zemřel, musela moje prababička sama živit dvě děti (žádné důchody neexistovaly). Šila při petrolejové lampě košile „pro Žida“, který měl v Litoměřicích obchod s prádlem. Žili velice chudě a tak když mé babičce bylo asi 15 let, musela do služby. Našla velmi dobré místo u rakouského oficíra. Když vypukla 1. světová válka, byl převelen do Vídně a s rodinou si vzal i svoji služku. Všude se mluvilo německy.

Po válce pak babička sloužila v Praze ve dvou židovských rodinách. Sloužila u židovského advokáta – sionisty, který vyhledával učňovská místa pro chudé chlapce z Podkarpatské Rusi. Když mou prababičku ranila mrtvice a na půl těla ochrnula, musela se babička vrátit domů do Litoměřic. Vdala se a narodil se můj otec a později můj strýc.

Celkem pokojné soužití Čechů a Němců narušil až Hitlerův zábor Sudet v roce 1938 a nucené vystěhování všech Čechů. Tehdy rodina mé babičky odešla do Lysé nad Labem a pak do Heřmanova Městce, kde děda dostal bydlení od dráhy, kde pracoval. Po válce se rodina (bez mého dědy) znovu vrátila do Litoměřic. Přes veškeré potíže si vždy zachovali kladný vztah k slušným Němcům. Mluvit německy bylo po válce podezřelé, ale pamatuji si, jak s některými starými ženami babička ještě v sedmdesátých letech mluvila německy.

Po přeslici

Ted' o mé rodině z matčiny strany: můj děda - matčin otec se narodil jako nemanželské dítě české matce. Své dětství prožíval v oblasti Třebenicka a Slánska. Jeho matka se provdala za Němce a měla pak ještě dceru. Děda vystudoval německou elektrotechnickou školu v Děčíně. Když vypukla 1. světová válka, musel narukovat. Jako telegrafista se zúčastnil bojů v Itálii na Piavě. Když na to v pozdějších letech někdy vzpomínal – říkal, že to byla „jatka národů“.

Po vzniku Československé republiky děda pracoval na elektrifikaci Frýdecko – Místecké oblasti. Tam také založil rodinu. Bydleli v Metylovicích, kde zřídili autobusovou dopravu. Prosperovali a tak si pořídili druhý autobus, který řídila babička. Možná byla první řidičkou autobusu v Československu. Jenomže přišla ekonomická krize třicátých let a moji prarodiče zbankrotovali. Přestěhovali se do Raškovic, kde děda dělal osobního řidiče panu továrníkovi Kirchhoffovi. Tam se jim narodila moje matka. Továrna (tehdy textilní s vynikající pověstí) tam stojí dodnes, ale německého pana továrníka, i když pomáhal Čechům a nebyl nacistou, po válce revoluční gardy zmasakrovaly. Podle svědectví jednoho pamětníka to byli pravděpodobně kolaboranti, o kterých pan továrník věděl, že donášeli nacistům. Podobně to bylo i na jiných místech, jak je to například popsáno ve filmu Habermannův mlýn.

Ještě před začátkem války byl děda propuštěn a tak se moji prarodiče neprozřetelně přestěhovali za prací do Svibic u Českého Těšína. Ocitli se v oblasti, která byla zabrána Hitlerem, a lidé se tam stali „říšskými občany“ a to i s povinností narukovat do Wehrmachtu. Může se již o tom hovořit? Po většinu mého života to bylo tabu, i když takový osud postihl více mužů z pohraničních oblastí. Rodina se pak přestěhovala až na sever do pruského, dnes polského Koszalinu.

Dědovi opět pomohla jeho profese elektrikáře. Sice ho poslali až do Ruska, ale tam ho potřebovali jako odborníka, takže se nestal „kanonenfutrem“ (jak říkal). Jeho nejstarší syn musel také narukovat. Byl zařazen jako letecký mechanik (byl vyučený hodinář) k letectvu v severní Africe. Bojoval u Tobruku, dostal se do amerického zajetí, byl převezen do Ameriky, a protože uměl několik jazyků, byl využit k překladům. Po válce se usadil v západním Německu a založil rodinu.

Babička žila se čtyřmi zbývajících dětmi v cizině mezi Němci – ani nevěděla, jestli její muž a syn ještě žijí. Za městem se setkávala s Polkami a Ruskami v pracovním táboře. Když válka skončila a město obsadila Rudá armáda, babička se rozhodla vrátit domů do Frýdlantu nad Ostravicí, kde měla několik příbuzných. Tento téměř tisícikilometrový pochod s dětmi (ti nejmenší byli na kočárcích) trval asi tři měsíce. Byl to zápas o přežití s mnohými nebezpečími – např. miny nebo střet s opilými ruskými vojáky atp. Příbuzní se pak postarali o první pomoc – odvšivení, vykoupaní a shánění potravin. Děti však mluvily německy a proto úřady zakročily tím, že babičku s dětmi poslaly do domovské obce dědy – do Studeněvse u Slaného.

Tam je našel děda, který se po válce naštěstí v pořádku vrátil. Po shledání hned začal hledat místo k dalšímu žití rodiny. Našel místo elektrikáře na obvodové služebně v Homoli u Panny na Ústecku. Mohl si vybrat dům po právě vyhnaných Němcích. Někteří Němci tu ještě byli a čekali na odsun. Nosili bílé pásy na rukávech. Sudety byly od Němců „vyčištěny“ a do jejich domů přišli lidé, kteří za války o vše přišli, nebo si chtěli polepšit. Přišli jak bývalí hospodáři, tak i bezzemci. Měli si vybrat hospodářství i s polnostmi a mohli hned začít pracovat. Přišli však také tzv. „zlatokopové“ – přišli s aktovkou, zabrali si dům a za pár měsíců se stěhovali zpět do vnitrozemí s plně naloženým nákladním autem.

Sestra dědy byla napůl Němka a za manžela měla Němce, proto byla s rodinou odsunuta. Byla očitým svědkem lynčování Němců v Ústí nad Labem revolučními gardami.

Protože si Němci při poválečném vyhnání mohli s sebou vzít jen 30 kg na osobu (později i více), domy zůstaly dobře zařízené. Moje babička žila v tomto domě po Němcích od roku 1945 až do své smrti v roce 1984. Za tu dobu si koupila snad jenom jednu šaty. Všechno (i kvůli chudobě) si přešívala ze šatů, které po Němcích zbyly.

Význam kontinuity a důsledky její absence

V sedmdesátých letech si moje rodiče pořídili v této vesnici pozemek, na kterém postavili chatu. Tu jsem zdědil a zde i píšu tuto úvahu. Je to podivuhodné, že před válkou zde bylo všechno německé. Kdybych před svojí chatou kopal do země, narazil bych na zbytky německého domu. Jako chlapci jsme zde rádi lezli na staré půdy a ještě nacházeli památky na německé obyvatelstvo. Dnes je to vše již zbořené nebo přestavěné.

Poválečný život pro rodinu mého dědy a babičky nebyl jednoduchý. Moje matka a její sourozenci chodili za války v tehdy německém Koszalinu asi 7 let do německých škol. Ve „vyčištěných“ Sudetech nemá však nic německého místa. Povstává nové komunistické vedení obce, běda všem, kdo nejde s nimi. Nikdo z mé rodiny nesměl německy ani ceknout. Minulost musí být vymazána, aby se dalo žít v přítomnosti. Soudruzi mají uši všude.

Často jsem pobýval v této sudetské vesnici a skutečně vidím rozdíly v jednání lidí zde a na místech, kde se majetek dědí z generace na generaci. Jistě, že to neplatí všude a u všech, ale myslím, že určité životní způsoby jsou zde zastoupeny více. Před několika lety jsem byl například několik dní v penzionu v Trojanovicích pod Radhoštěm. Tento penzion spravovali mladí manželé, kteří tento dům zdědili po svých předcích, kteří dům postavili před dvěma sty lety. Jsou zde rodinné kořeny a s nimi spojená úcta, vděčnost a respekt k minulým generacím.

Nové obyvatelstvo bez kořenů, které lehce nabylo majetek, má často myšlení: „Mám na to právo...“ Jakoby si mysleli, že si mohou dovolit cokoli. Chybí propojení s minulými generacemi, chybí právě úcta a respekt. Velmi dobře to popsal John C. Maxwell: „*Lidé vlastníci něco, co si sami nevybojovali, si mohou začít myslet, že mají automaticky nárok na něco navíc.*“ [1] Dar není povinnost či samozřejmost, ale milost. Myslím, že to je problém většiny dříve sudetského pohraničí a že to je též důvod, proč zde mají převahu komunisté (v Ústeckém kraji je dokonce komunistický hejtman).

I sedmdesát let po vyhnání původního obyvatelstva jsou stále bývalé Sudety negativně poznamenány. Jsou místem s největší nezaměstnaností, chudobou, počtem potratů a exekucí. Proto v následujících letech mají být do Ústeckého, Karlovarského a Moravskoslezského kraje dány na rozvoj veliké částky peněz ze státního rozpočtu. [2] Není to důsledek bezpráví na původním obyvatelstvu?

Kolektivní vina

Můžeme zde rozebírat vinu Němců, avšak byly vyhnáni i nevinní lidé, ženy, děti, dokonce asi 10 000 německých protinacistických bojovníků. Zločinci určitě mají být potrestáni, ale co s tou šedou zónou – většinovým davem, který se nechá strhnout nějakým křiklounem, líbivými hesly, případně zastrašováním? Neměli jsme ale tuto šedou zónu také my a nebyli jsme 40 let její součástí? Divím se, kolik je dnes hrdinů z doby socialismu a jak je možné, že komunisty tenkrát volilo většinou více jak 99 % voličů. Kde se projevovali tito dnešní hrdinové? Mimochodem Alexandr Solženicyn uvádí 120 miliónů obětí komunistické ideologie po celém světě (jenom v Číně 60 miliónů), což je 3x více než obětí nacismu.

Kdosi řekl: „*Víte, co se vznáší nad masovým hrobem? - Kolektivní duch!*“ O německé vině a absurditě kolektivní viny mistrně po válce píše Karl Jaspers: „*Je však nemyslitelné morálně obviňovat nějaký národ jako celek. Není národního charakteru v tom smyslu, že by jej sdílel každý jednotlivý příslušník národa. Existuje ovšem společenství jazyka, mravů, obyčejů a původu. Ale v něm jsou zároveň možné tak velké rozdíly, že lidé, kteří hovoří touže řečí, si v ní přece mohou zůstat tak cizí, jako by vůbec nepatřili k témuž národu. Morálně lze vždy posuzovat jen jednotlivce, nikdy ne kolektiv. ... Posuzování v kategorii národa je vždy nespravedlivé; předpokládá falešnou substancializaci – má za následek to, že člověk jako jedinec je zbaven důstojnosti. Ale světové mínění, které dává nějakému národu kolektivní vinu, je faktem téhož druhu jako skutečnost, že se po tisíciletí myslelo a říkalo: Židé jsou vinni tím, že Ježíš byl ukřižován. Kdo jsou ti Židé? Určitá skupina politicky a nábožensky rozhorlených lidí, kteří měli tehdy mezi Židy jistou moc, jež vedla ve spolupráci s římskou posádkou k Ježíšově popravě. ... To je způsob myšlení, který se táhne staletími jako prostředek vzájemné nenávisti národů a lidských skupin.*“ [3]

Práva a nároky

Lidé bez kořenů často nepřemýšlejí, jaké mají povinnosti a zodpovědnosti, ale jaké mají výhody a práva. Po válce v roce 1948 byla v OSN schválena *Všeobecná deklarace lidských práv*. Jsem vděčný za to, že většina západního obyvatelstva již považuje za samozřejmost, že všichni lidé mají stejná práva. Když si však přečteme tuto deklaraci, najdeme zde 59x výraz „právo“ a jen 2x výraz „povinnost“ a to především ve vágní větě: „*Každý má povinnosti vůči společnosti.*“ Myslím, že to určitým způsobem předznamenává především západní společnost v jejím vývoji až do dnešního dne.

Slyšel jsem o dvou vesnicích z jižní Moravy, které byly postižené povodněmi v roce 1997. Lidé z vesnice, která byla dříve součástí Sudet, začali nadávat a nárokovat si pomoc od kraje, na kterou přece mají právo. Lidé z vesnice s generačními kořeny povstali a začali bez řečí a „nárokování si svých práv“ opravovat své majetky. Vzpomínám si, jak jsme jako církev finančně pomáhali v jedné vesnici na Mělnicku při povodních 2013 a jak nám jeden občan našťvaně řekl: „Za tu povodeň může vláda!“ (Už ani nevím, jestli pravicová nebo levicová.)

Letos jsem navštívil na Slovensku jednu cikánskou osadu. Čím dále jsme šli na konec osady, tím větší byl mezi chatrčemi nepořádek. Na konci osady to již byla zarostlá skládka. Když jsem mluvil s lidmi a zeptal se jich, proč tam mají takový nepořádek, odpověděli mi: „Starosta to neuklidil!“ Když jsem se zeptal, proč to neuklidili sami, jedna žena mi odpověděla: „Starosta nám nedal kosu!“ Můžeme se tomu smát, ale v určitých sofistikovaných formách tak můžeme smýšlet také. Máme přece svá práva! Matka vlada (nebo strana?) se o nás musí postarat. Pasivní socialistické smýšlení musí být vyměněno za smýšlení vlastní zodpovědnosti, podnikavosti a kreativity.

Rick Joyner popisuje, jak s církví v USA po hurikánu Katrina v roce 2005 prakticky pomáhali postiženým lidem: „*Lidé, kterým jsme pomohli, byli většinou velmi vděční, ale někteří měli až nesnesitelné požadavky a pár se jich přímo rozzuřilo, když věci nebyly podle jejich představ nebo tehdy, když to očekávali. Ve většině případů, možná ve všech, měli takové neúnosné nároky lidí, kteří byli na sociální podpoře. ... Jedním z největších kořenů bezzákonnosti je socialismus. V socialismu jsou zástupy lidí, kteří považují vládu za zdroj naplnění všech svých potřeb, a jak jsou vlády stále méně schopny tyto potřeby naplňovat, vzpoura těchto lidí bude velmi rychlá a brutální. ... Obrovské množství lidí má nároky a myslí si, že vláda jim dluží něco, oč se sami nemusí nijak zasloužit. Většina z nich nemá potřebné dovednosti, aby si pomohli sami, a ani nevědí, kde začít. Hodně jejich zlosti má svůj základ ve strachu.*“ [4]

Daniela Kovářová ve svém článku *Právo na závist a život bez povinností* velmi dobře popisuje touhu některých lidí po právech bez povinností: „*Každodenně jsme sdělovacími prostředky a reklamami přesvědčováni, že je třeba žít lépe, rychleji a pohodlněji. Už i malé děti vyžadují značkové oblečení a poslední typy mobilních telefonů. Už dávno není podstata života odříkání, morální pevnost, pracovitost, pokora, sebeobětování ani dosahování vlastních vysokých met. Dnes je podstatou života blahobyt ztělesňovaný novým typem mobilního telefonu, co největší placatou televizí a plnou skříní nových věcí, obměňovanou při každém výprodeji. Lidé nejsou oceňováni pro to, čím jsou nebo co vykonali, ale pro soubor věcí, kterými se obklopují. Mají-li nějakou věc ostatní, pak ji přece musíš mít taky, neboť bez novinek nejsi cool a in a ve starých šatech dnes nic neznamenaš. Být in je modlou a hrozí, že se časem stane vymahatelným právem. Jen čekám, kdy někdo prosadí do evropské legislativy nárok být oděn stejně moderně jako ostatní a nové typy mobilních telefonů se budou fasovat při každých narozeninách.*“

Kdysi bylo jasné, že rubem práva je povinnost a že každý může být nositelem jen takového množství práv, aby jimi nezasahoval do sféry těchž práv ostatních. Pár let poté je všechno jinak. Dnes se život skládá jen ze samých práv. ... Ti, kteří mají vlastních práv plnou pusou, však odmítají uznat stejná práva komukoli jinému, podobně jako nějak opomíjejí, že mají také povinnosti. Dítě přece nemá jen právo na klidné rodinné prostředí, ale má také povinnost poslouchat rodiče a doma pomáhat. Rodiče mají povinnost se o děti rádně starat. Manželé mají povinnost být si věrni, zaměstnanci mají povinnost pracovat. ...

Původní myšlenka ochrany práva na život a zdraví se rozrostla do neuvěřitelných rozměrů – dnes dokonce uvažujeme o právech zvířat na životní prostor či rostlin na dostatečnou zálivku, časem možná i o právech hraček na klidné stáří. Vlastně mě udivuje, že se na našich silnicích stále jezdí vpravo – tím je přece omezováno moje právo svobodné volby. ... Dopad přemíry práv bez převzetí odpovídajících povinností je vidět zejména na mladé generaci. Naučili jsme děti mít vlastní názor i právo sdělovat ho bez ohledu na slušnost či vhodnost. ... Ale neučíme je povinností, pokoře a službě. Proto chtějí hlavně vlastnit bez osobního přičinění.“
[5]

Odpustit vinu druhým a uznat vinu svoji

Vraťme se však k soužití Čechů a Němců. Po revoluci v roce 1989 se prolomilo tabu. I někteří politici k tomu zásadně přispěli jako například Václav Havel. Modlitby za smíření a zástupné vyznávání hříchů probíhalo ještě před rokem 1989, ale nyní to mohlo jít ve větším měřítku. Připomínám jen namátkou celonárodní modlitební setkání na Radobýlu v roce 1994, několik konferencí smíření, které pořádala Křesťanská misijní společnost, nebo vytrvalá služba smíření manželů Neústupných z Berlína a jejich spolku Go East. Musím zmínit i Česko-německou deklaraci na politické úrovni z roku 1997. To, kde se dnes nacházíme, je v tomto ohledu úžasné. Temnota a stíny minulosti jsou uváděny do světla. Knihy, sdělovací prostředky, různé konference byly (a jsou) mocným nástrojem. Jak je i v Bibli psáno: „*Když se však ty věci správně pojmenují, je jasné, oč jde. A kde se rozjasní, tam je světlo.*“ [6]

Jistě ještě dnes jsou lidé, kteří nechtějí opustit staré klišé. Musí vymřít zatvrzelá generace s vymytými mozky komunistickou propagandou? Povstává nová generace s novými modely myšlení, která nebude pokračovat ve starých slepých kolejích kolektivní odplaty a nenávisti?

Odlišnost druhých pro nás nemusí být ohrožením ale přínosem. Méněcenný člověk se cítí ohrožen silnou stránkou druhého. Tak je to i mezi národy. Vzpomínám si, jak můj otec vychvaloval Němce za jejich pečlivost a pořádkumilovnost. Občas jsme jezdili do NDR a to nejen nakupovat. Společné soužití vedle sebe v pokoji, vzájemném respektu a uvědomění si silných stránek na obou stranách však něco stojí. To platí na osobní i národní rovině. Na minulosti mé rodiny vidím, jaký vliv má národnostní problematika. A všechno je to o nás lidech!

V každé oblasti potřebujeme odpustit vinu druhým a uznat a vyznat vinu svoji. Jen tak nalezneme svoje vlastní kořeny a uvolní se vděčnost, úcta a respekt k minulým generacím a jiným národům. Smíření s Bohem a s druhými lidmi najdeme své kořeny, i kdybychom byli sirotci. Nebudeme již negativně určováni svojí minulostí, ale vstoupíme do svého životního poslání. A o to jde!

Poznámky:

[1] John C. Maxwell: Někdy vyhraješ, jindy se poučíš, Dobrovský 2014, s. 259

[2] [Žili tu Němci, Čechům se tu ani po 70 letech nedaří. Jak změní Sudety 42 miliard od vlády?](#) (Aktuálně.cz, s využitím dat z textu Denise Chripáka a Štěpána

Plačka „Tři kraje bývalých Sudet zaostávají v řadě sociálních i ekonomických parametrů za ostatními tuzemskými regiony.“ v týdeníku Ekonom)

David Klimeš: „[V Sudetech nahradila Němce chudoba. Vláda chce nastartovat pohraničí novými dotacemi](#)“ (iHned.cz, 26.4.2017)

[3] Karl Jaspers: Otázka viny – Příspěvek k německé otázce, Academia 2009, s. 38-39

[4] Rick Joyner: Recept na pohromu, The Morning Star (česká edice), ročník 2007, číslo 1, s. 81-83

[5] Daniela Kovářová: [Právo na závist a život bez povinností](#) (Neviditelný pes, 1.9.2011; článek byl ve zkrácené podobě uveřejněn dne 31.8.2011 v Lidových novinách) Autorka je advokátka a bývalá ministryně spravedlnosti.

[6] Efezským 5,13-14; Český ekumenický překlad

Vyšlo v Konzervativních listech a Neviditelném psu

Pýcha versus pokora

Neil T. Anderson

Pýcha předchází pád, ale pokorným dává Bůh milost (viz Jk 4,6; 1Pt 5,1-10). Pokora znamená, že vložíme patřičnou důvěru v Boha. Bible nás učí, abychom „nevkládali důvěru v tělo“ (Fp 3,3). Máme „svou sílu hledat u Pána, v jeho veliké moci“ (Ef 6,10). Přísloví 3,5-7 nás vybízí, abychom důvěřovali Hospodinu celým srdcem a na svoji rozumnost nespolehali.

Projdi si s modlitbou následující seznam a pak v modlitbě vyznej všechny hříchy spojené s pýchou, které ti Pán přivede na mysl:

- Víc toužím činit svoji vůli než Boží.
- Víc se opírám o vlastní porozumění a zkušenosti, než abych skrze modlitbu a Boží slovo hledal Boží vedení.
- Spolehám na vlastní síly a prostředky, místo abych byl závislý na moci Ducha svatého.
- Víc se starám o to, jak bych ovládal druhé, než abych rozvíjel sebeovládání.
- Víc mě zaměstnává konání na pohled důležitých a sobeckých věcí než hledání a činění Boží vůle.
- Mám sklon si myslet, že nic nepotřebuji.
- Když udělám chybu, je mi zatěžko to přiznat.
- Starám se víc o to, jak se líbit lidem, než jak se líbit Bohu.
- Přespříliš mě zajímá, jak získat úctu, kterou si podle svého mínění zasloužím.
- Myslím, že jsem pokornější, duchovnějším, zbožnějším nebo věrnějším než druzí.
- Cítím nutkání dosahovat uznání tím, že získávám hodnosti, tituly a postavení.
- Často mám pocit, že moje potřeby jsou důležitější než potřeby jiného člověka.

- Díky svým akademickým, uměleckým nebo sportovním schopnostem a úspěchům se pokládám za lepšího, než jsou druzí.
- Trpím pocity méněcennosti, které budí dojem falešné skromnosti.
- Nečekám na Boha.
- Jiné situace, kdy jsem si o sobě myslel víc, než bych měl.

U každé oblasti, která o tvém životě platí, se nahlas modli: *Pane Ježíši, souhlasím, že jsem byl pyšný, když jsem (jmenuj každou situaci, kterou sis předtím poznačil). Děkuji ti za tvoje odpuštění. Chci se před tebou i před druhými pokořit. Rozhodl jsem se vložit všechnu svoji důvěru v tebe, a nekládat důvěru ve svoje tělo. Modlím se o to v Ježíšově jménu. Amen.*

(Z knihy Neila T. Andersona: *Kroky, které vedou ke svobodě v Kristu, Návrat domů*, Praha 2006)

Doporučujeme následující vyučování:

Cliff a Marie Luckhurstovi

1. Uzdravení srdce

2. Svoboda od duševních navázání

3. Boží otcovství a mateřství

(Mělník 24.-25.4.2010)

vyučování ve formátu mp3 - <http://www.juda.cz/audio/>

Sirotčinec Emmanuel v Narasapuru v Indii

Rozhodli jsme se pro dlouhodobější podporu sirotčince Emmanuel v Indii. Nachází se ve vesnici Etikulakunta v Narasapuru v oblasti West Godvari v jižní Indii – Andhra Pradesh. Má kapacitu asi 50 osob. Budova sirotčince je v rekonstrukci Na každé dítě je zapotřebí 25 EUR měsíčně. Za vedení této služby je zodpovědný pastor T. Ronald Rajababu, se kterým jsme v kontaktu. V letošním roce začali práci i ve vedlejší vesnici. Při nedělních shromážděních KS Juda jsou prováděny sbírky (viz rozpis níže), na podúčet můžete peníze vkládat průběžně. Velice děkujeme všem štědrým dárcům a necht' vám Pán odplatí. *Kdo se smilovává nad chudým, půjčuje Hospodinu, odplatí mu za to, co vykonal. (Př 19,17)*

Náš podúčet na sirotčinec Emmanuel v Narasapuru v Indii:

182-0460842399/0800

Křesťanské společenství Juda, Tyršova 95 (Tyršův dům), 276 01 Mělník
vedoucí: Tomáš Korčák, tel.: 607 971 453, e-mail: ksjuda@wo.cz; www.juda.cz
Bankovní spojení: ČSPO Mělník, Křesťanské společenství Juda, 0460842399/0800

Pravidelná nedělní shromáždění se konají od 15.30 hodin v Domě dětí a mládeže, Na Polabí 2854, Mělník. Každou první neděli v měsíci shromáždění s modlitbami za nemocné.